

Laulajan laulu

En, enhän muuta ma tahdokaan
kuin laulaa, laulaa, niin laulaa,
kun laulut mun helkkyvät rinnassain
ja pyrkivät pitkin kaulaa.

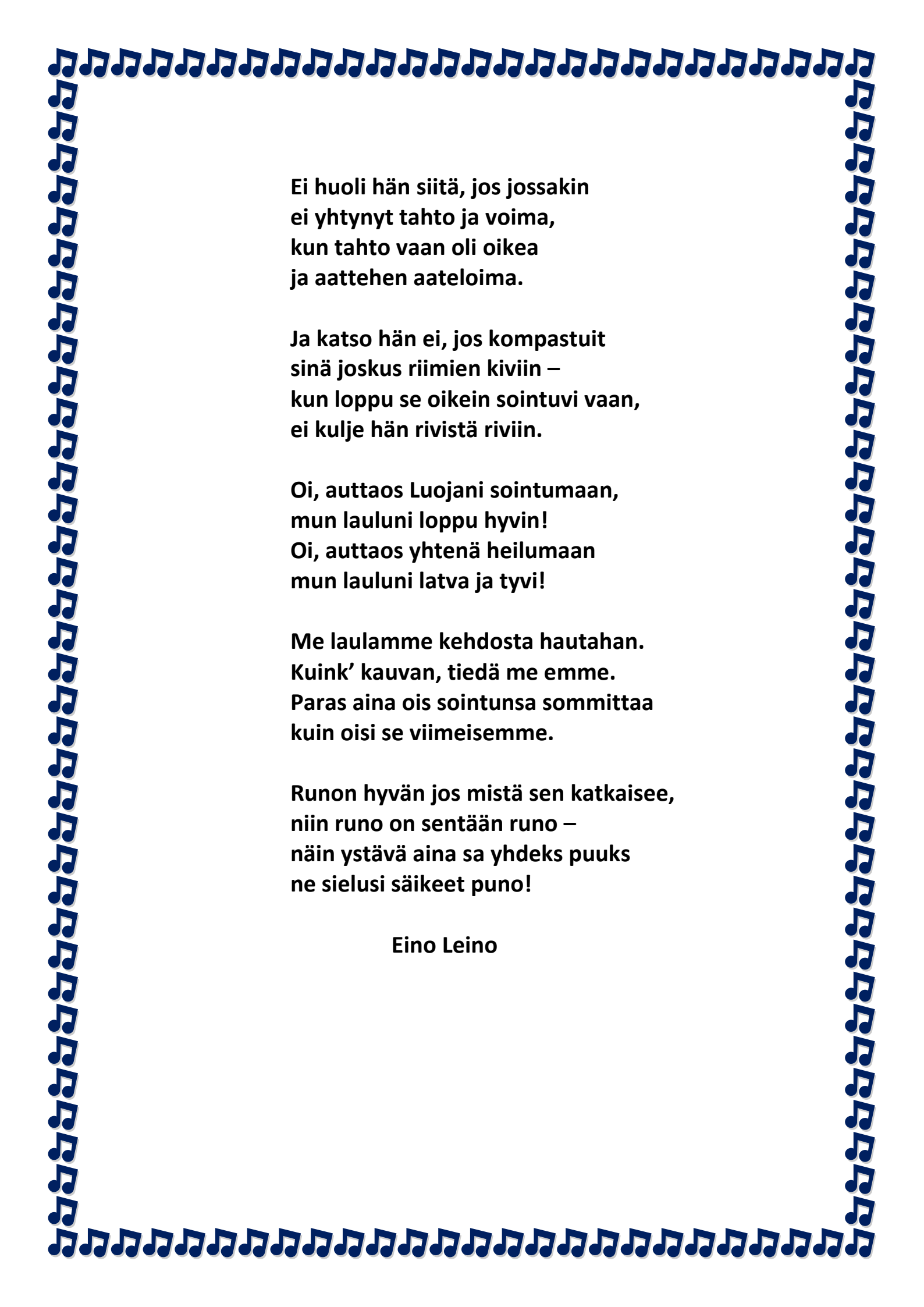
Mitä voin minä sille, jos maailma
vain mulle se virsinä helkkää,
jos rytmejä on ilot ihmisten
ja surut on sointua pelkkää.

Ja minkä mä taidan, jos elämä tää
vain mulle on suuri runo,
mihin saimme me Luojalta langat vaan
ja Luojalta käskyn: puno!

Me punomme kehdosta hautahan,
me punomme, puramme jälleen,
kunis laulumme kuolema katkaisee
ja sen viemme me virittäjälleen.

Kuka viepi viisahan päätelmän,
kuka piirteli pilkkataulun,
kenen pivoss' on pieniä runoja vaan,
kenen kädessä sankarilaulu.

Mut olkoon se tunnelma, kompa vaan
tai miehen mietelmä syvä,
runot kaikki Luojalle kelpaavat,
jos runo on muuten hyvä.

Ei huoli hän siitä, jos jossakin
ei yhtynyt tahto ja voima,
kun tahto vaan oli oikea
ja aatteen aateloima.

Ja katso hän ei, jos kompastuit
sinä joskus riimien kiviin –
kun loppu se oikein sointuvi vaan,
ei kulje hän rivistä riviin.

Oi, auttaos Luojani sointumaan,
mun lauluni loppu hyvin!
Oi, auttaos yhtenä heilumaan
mun lauluni latva ja tyvi!

Me laulamme kehdesta hautahan.
Kuink' kauvan, tiedä me emme.
Paras aina ois sointunsa sommittaa
kuin oisi se viimeisemme.

Runon hyvän jos mistä sen katkaisee,
niin runo on sentään runo –
näin ystävä aina sa yhdeks puuks
ne sielusi säikeet puno!

Eino Leino